

L'ENTREVISTA

Miquel Paton

pintor

"La bellesa, ja ho veus, està per tot arreu"

SANT CARLES DE LA RÀPITA. S. C.

Pregunta: Les pintures de Paton són inconfusibles. Línies horitzontals i verticals, els quadres d'arròs, els colors del Delta...

Resposta: Intento fer una pintura que reflecteixi la meua mirada sobre el territori. Observo la natura transformada per la mà de l'home. És una qüestió de silenci, de deixar fluir i que es manifesti el que vull fer i, sobretot, no ficar la pota. No voler fer coses que són anecdòtiques o virtuoses. Dins la pintura, intento acotar i treballar en el tema que m'interessa. Ara estic pintant paisatges, bodegons i també figura.

P: La caseta o les casetes de camp també tenen un paper important en els seus quadres.

R: Són la referència, el refugi, fan d'ancoratge i ens parlen de territori. Encara que cada vegada es fa més difícil veure aquestes construccions tan sencilles i que al mateix temps ens transmeten la sensibilitat de la gent que les va fer. Són tot un exemple d'harmonia amb el paisatge. La bellesa, ja ho veus, està per tot arreu.

P: Encara que a vegades cal girar la vista per no veure un excés de formigó...

R: Sí, és cert. Això ha passat al Mediterrani en general. Però de la mateixa manera que s'han construït torres de pisos sense contemplació, tinc el presentiment que algun dia ho tornaran a tornar tot. Tot arribarà.

P: Parlant amb vostè, em fa la sensació que és un artista molt perfeccionista. Creu en la inspiració divina?

R: [Riu] No crec ni en la inspiració ni en la divina. Em considero més pintor que artista. Pintar és una labor com qualsevol altra, igual que existeix l'art de la pesca, l'art de curar la gent, l'art de fer parets... Marcel Duchamp deia que una part de l'obra d'art és el creador, l'altra part, l'obra produïda i, finalment, és l'espectador qui la completa. Seguint això, procura no fer gaire destrosses en la part que em toca.

P: Llavors, què és el que fa que un quadre valga 1 milió d'euros?

R: Res. Això no és art. És una altra cosa. És màrqueting. L'art en si és molt relatiu. Ara des del

Miquel Paton davant un dels quadres en què treballa. / S. CABANES

La quadrícula del paisatge. Nascut a Tortosa el 1959 i resident a la Ràpita, Miquel Paton és un dels pintors més significatius del territori. La quadrícula, sorgida de la perfecta combinació entre la verticalitat (el yang) i l'horizontalitat (el yin) pintada de tots els colors que naixen del Delta, són el leimotiv de la seua obra en l'actualitat. Recentment ha exposat a Lucca (Toscana) i a la primavera ho farà al Taller de Cinta Dalmau (Tortosa) i a la Galeria Pinós (Barcelona). Ara també treballa en una carpeta de litografies a partir de l'obra d'un poeta ebrenc.

món de la publicitat hi ha el desig de batre rècords. Tot això ho hem importat dels Estats Units, de la cultura de masses, de les ganes de fer molt de soroll una estona en alguna cosa determinada i la setmana següent ja ni ens en recordem.

P: I com viu un pintor del seu esforç en ple segle XXI?

R: Bé, una mica com al segle XX, ja ho veus, fent de professor de dibuix a l'institut i a l'estudi pintant. Intento no viure de la pintura, sinó amb la pintura.

P: Se sent aïllat treballant en la seua obra des de la Ràpita?

R: No. Estic molt connectat

amb els circuits a través de galeries. Sempre hi ha creadors que volen o necessiten estar aïllats per treballar i altres que els agrada més crear en grup. En el seu moment havia tingut l'oportunitat de ser *moderno*, de seguir les modes, però no m'hauria sentit millor. És molt fàcil formar part de les modes, però les modes passen. L'opció que he triat em va bé, continuo connectat a les últimes tendències i també en rebo les influències. No m'enganyo a mi mateix i crec que tinc una vida molt afortunada vivint i treballant aquí. ■

'AIXUMARA'

Germà Bel

catedràtic d'Economia

Quina setmaneta a l'aire

Quina setmana la darrera. Va començar malament, amb l'anunci pel govern central de la suspensió definitiva del procés de concessió dels aeroports de Barajas i el Prat. Val a dir que la concessió del Prat suposava una autonomia de gestió bastant limitada, per les importants restriccions subsistents en fixació de taxes, inversions i assignació de drets d'ateratge o *slots*. Tot i així, per limitat que fóra l'avenc, ha estat massa per al nou govern i el procés s'ha tallat. I la setmana va acabar amb la suspensió dels vols d'Spanair. En absència d'un pla clar per aconseguir un soci industrial que se'n fes càrrec, el govern de la Generalitat va decidir deixar d'aportar fons a aquesta companyia. La decisió del govern ha estat encertada, i si de cas presa amb una mica de retard: aquesta aerolínia s'havia convertit en un pou de recursos públics; pou al qual havia de posar un fons, en un temps com el que estem vivint.

Amb Spanair desapareix una proposta ambiciosa per oferir vols de connexió a Barcelona, fet que limita l'aportació de demanda exterior amb la qual alimentar els vols de llarga distància. Caldrà intensificar els esforços per aconseguir que companyies no europees emprenguen operacions transcontinentals des del Prat. Això, afortunadament, ja ha anat produint-se des de 2004, quan només hi havia amb un vol diari a Nova York, i en temporada d'estiu. La connectivitat global de Catalunya ha crescut molt des de llavors, i té encara espai per créixer. I cal recordar, encara que la cosa no pinte bé, que un canvi en el model de gestió de l'aeroport ajudaria en aquest propòsit. ■

L'EBRE

NÚMERO
521

DIVENDRES
3 DE
FEBRER
2011